

De sidste kærester på Månen

Af Lars Ahn Pedersen

Du dør. Det er selvfølgelig alvorligt nok, men det er faktisk alt, hvad der sker, hvis du går ud på Månens overflade uden en dragt. Modsat hvad filmene prøver at bilde os ind, vil du hverken svulme op og eksplodere i en sky af blod eller skrumpe ind som en ballon, der er blevet punkteret. I stedet vil du blot dø af iltmangel. Kedeligt, men sandt.

Du vil nå at opleve 10-15 sekunder i det lufttomme rum, inden det iltløse blod når din hjerne, og du mister bevidstheden. Herefter vil der gå yderligere et par minutter, inden manglen på ilt tager livet af dig. Prøv ikke at holde vejret, selv om det er den naturlige reaktion. Det vil kun forværre din tilstand, fordi det vil få dine lunger til at sprænges.

Det er rigtigt, at vandet i din krop fordamper, og at det kan få dig til at svulme op til dobbelt størrelse, men huden er faktisk så elastisk, at du ikke eksploderer af det. Der er selvfølgelig også den ekstreme kulde og den radioaktive stråling, men inden vi når dertil, vil du allerede være død. Det er og bliver iltmanglen, der slår dig ihjel.

Så det er, hvad der sker, hvis der går hul på din dragt, mens du befinder dig på Månens overflade, eller du vælger at bevæge dig derud uden en dragt.

Det første skete for min mor. Det andet har jeg set flere venner og bekendte gøre på det seneste.

Nej, lad være med at gå. Jeg var ikke ude på at gøre jer deprimerede. Jeg prøver bare at give jer en idé om, hvad jeg laver herude.

Selv mord? Jeg tror det ikke. Jeg ville lyve, hvis jeg sagde, jeg ikke har overvejet det, men hvis jeg virkelig havde villet det, havde jeg sikkert valgt at gøre det på en hurtigere måde end denne.

Sandheden er nok, at jeg bare blev træt af at vente. Jeg var begyndt at tro, at der aldrig ville komme nogen. Men hey, her er I!

Ah ... ilt. I aner ikke, hvor fantastisk det føles at kunne trække vejret ordentligt igen. Så endnu en gang tak. Jeg overdriber ikke, når jeg siger, I har reddet mit liv, men det tror jeg godt, I ved.

Det er ikke løgn. Iltmanglen var begyndt at påvirke min hjerne, så jeg var lige ved at tro, at jeg også havde forestillet mig jer. I er her virkelig *virkeligt*, ikke sandt? Det er ikke bare noget, jeg bilder mig ind? I så fald vil det være en ond joke.

Hvad jeg mener? Altså, her til sidst havde jeg selskab af både min mor og min far, og dr. Chen og Jonathan var her også, selv om jeg godt ved, at de ... de ... undskyld ... det er bare ... jeg er lidt overvældet lige nu ...

Mit navn? Har jeg ikke sagt det? Undskyld, mine manerer må være røget ud gennem luftslusen. Dr. Chen ville korse sig. Jeg hedder Polly. Mit fulde navn er Apollonia Luna Xiu Hansen, men kald mig bare Polly for nemheds skyld. Det gør alle andre, eller rettere, de gjorde.

Jeg ved, mine forældre mente det godt, da de valgte mit navn som en hyldest til Apollonmissionerne. Men hvis de havde gidet tjekke, ville de have opdaget, at Apollonia var en helgeninde, som levede i det gamle Egypten og døde omkring år 250, fordi hun var kristen. Inden hun blev brændt, fik hun slået alle sine tænder ud, og derfor er hun også blevet skytshelgen for tandlæger, og

det er altså ikke det fedeste at vide som barn. Så jeg har det bedst med at hedde Polly. Jeg kunne også have valgt Luna, men i betragtning af hvor vi er, er det ikke meget bedre.

Undskyld igen, men spurgte I, hvor gammel jeg er? Det er ikke for at være uhøflig, men jeres accent gør jer lidt svære at forstå. Hvor er det, I kommer fra? Fortroligt, siger I? Nå, okay. Jeg er lige fyldt 16. Ja, jeg har boet hele mit liv på basen. Faktisk er jeg den første, som er født på Månen, så da jeg var lille, var jeg lidt af en berømt. Jeg husker det ikke selv, men jeg har set klippene og billederne og læst artiklerne, og når min fødselsdag nærmede sig, skete det stadig, at basen blev kontaktet af journalister, som ville høre, hvad der var blevet af mig.

Jeg plejede at være irriteret over at skulle svare på deres spørgsmål, for så særlig følte jeg mig altså heller ikke. Jeg mener, jeg blev født og hvad så? Det er jo ikke fordi, jeg selv kunne vælge, hvor det skulle være, vel? Men her til sidst var der intet, jeg hellere ville end at snakke med dumme journalister fra Jorden. For så ville vi i det mindste vide, at der stadig var nogen i live dernede.

Wauw, de lamper er altså virkelig skarpe. Vil I have noget imod at dæmpe lyset? Jeg kan knapt nok se jer.

Det kan ikke lade sig gøre? Seriøst? Okay, så bliver jeg liggende, hvor jeg er. I siger bare til, når I er klar til at flytte mig.

Hvordan jeg havnede helt herude i dette køretøj? Det er en længere historie. Jeg kan godt fortælle den, men det er næsten lettere, hvis I læser min dagbog. Den ligger i køretøjets computer, men jeg slukkede for den her til sidst for at spare på batteriet, så det kræver, I har noget strøm med. Det har I? Cool, I kan bare åbne filen. Der er selvfølgelig nogle private ting i dagbogen, men ikke mere end at jeg nok overlever, at I læser dem.

#

Polly Hansens dagbog

Dag 278 efter sidste kontakt

Pablo er død. Han gik udenfor lige efter, vi havde spist. Det er blevet den foretrukne måde at begå selvmord på her på basen.

Næst efter sovepiller er det også den mest hensynsfulde i forhold til resten af os. Der er ikke noget blod, der skal tørres op, og vi skal heller ikke bekymre os om, hvad vi skal gøre med den døde.

I starten plejede vi at sende et hold ud for at hente liget, men det er vi holdt op med. Det er blevet for stort et arbejde, og vi har besluttet, at Månens overflade er en lige så god gravplads og mere passende end det kølerum, vi brugte i starten.

Nogle, som for eksempel professor Gress, vælger at gå et stykke væk fra basen, før de åbner deres rumdragt, så vi ikke kan se dem, og så kan der godt gå lang tid, inden nogen opdager, de er væk. Men det betyder også, at vi kommer til at mangle en dragt, så det er ikke den bedste løsning.

Pablo valgte bare at gå ud af slusen i det tøj, han havde på hver dag. Han tog ikke engang forklædet af. Han nåede at servere dagens ret for os, kylling i karry, hvilket var ret betænksomt af ham, og det var først efter opvasken, nogen bemærkede, han ikke var blevet set den sidste time.

Vi løb ud til sluse 3 og fik bekræftet det, vi sådan set godt vidste. Han lå bare et par meter fra indgangen og lignede én, der havde lagt sig til at sove i månestøvet. Jeg ved godt, hvorfor han og så mange andre vælger treeren, for det er den, som vender mod Jorden, og det var også den,

som hans bedste ven Diego brugte for to uger siden. Lige siden det skete, har Pablo ikke været sig selv. Han blev mere stille og indelukket, så det kom måske ikke som den store overraskelse, at han valgte den samme udvej.

Det er noget pis, både fordi jeg godt kunne lide Pablo, men også fordi han var vores køkkenchef. Selv om vi andre godt kan lave mad, er der ingen af os, som er i stand til at få så meget ud af så lidt som ham, og dr. Chen er overbevist om, at hvis det ikke havde været for Pablo, ville det stå langt værre til med vores forråd, end det gør nu.

Da vi efterfølgende gik ind på hans værelse, fandt vi et afskedsbrev, der indeholdt næste uges madplan og gode råd til, hvordan vi kan få mest ud af vores konserves og pulver-retter. Typisk Pablo, altid betænksom. Hvil i fred, mi amigo.

Vi er nu 12 tilbage.

Dag 279 e.s.k.

Det var dr. Chen, som foreslog, jeg begyndte at føre dagbog. Først syntes jeg, det var en underlig idé, for jeg troede, han mente, jeg skulle lave en blog, og det er der altså næsten ingen, som gør mere, bortset fra gamle mennesker.

Men så forærede han mig en rigtig dagbog, læderindbundet og med sider af papir og det hele, og bad mig om at skrive i den. Det forvirrede mig, for hvordan ville andre så kunne se, hvad der stod i den, med mindre jeg viste dem bogen eller læste højt fra den? Dr. Chen sagde, at det faktisk var meningen, at ingen andre skulle læse, hvad jeg skrev, og det tog mig lidt tid at forstå, for jeg har altid troet, at formålet med en dagbog var at fortælle alle, man kender, om hvad der foregår i ens liv.

Nu hvor jeg har vænnet mig til det, kan jeg godt se fordelene ved at have en hemmelig dagbog. Jeg kan skrive, hvad jeg vil uden at tænke alt for meget over, hvordan andre vil opfatte det, og jeg kan også komme ind på ting, jeg ellers ikke ville nævne. For eksempel at jeg gerne vil besøge min mors grav på min fødselsdag. Det plejer jeg at gøre hvert år, men jeg er bange for, at de ikke vil tillade det denne gang på grund af alle selvmordene.

Men hvorfor skulle jeg slå mig selv ihjel? OK, jeg har mistet begge mine forældre, og i den seneste tid har jeg oplevet adskillige dødsfald i min omgangskreds. Jeg er klar over, at vi befinder os i en svær situation, siden al kommunikation med Jorden ophørte, og jo længere tid, der går, jo mindre sandsynlighed er der for, at vi hører fra dem igen. Måske er det fordi, jeg er født her og ikke har det samme forhold til Moder Jord som alle andre, at jeg ikke er blevet så fortvivlet, at jeg ikke kan se nogen anden udvej end døden, eller også er det fordi, jeg stadig er så ung, at jeg ikke kan forholde mig til, at mit liv en dag får en ende. Det lyder alt sammen meget dybsindigt, og det er da heller ikke noget, jeg selv er kommet på, men noget som min søde og skønne ven Jonathan sagde, da vi talte om det forleden.

Dag 280 e.s.k.

Urgh, har lige læst, hvad jeg skrev i går om Jonathan. "Søde og skønne"? Wauw, endnu en grund til jeg håber, der aldrig er nogen, som kommer til at læse denne dagbog. Hvis han så det her, ville jeg dø af flovhed.

Jonathan og jeg er bare venner. Jeg vil sige, han er min bedste ven, selv om jeg også holder meget af dr. Chen, men han er bare så meget ældre, mens Jonathan mere er på min alder, selv om han er fyldt 18 og derfor regnes som en af de voksne. Men jeg kommer ikke uden om, at jeg er vild med ham og nærmest har været det, siden han kom til basen for tre år siden.

Hans far er basens administrator, men Jonathan kendte ham ikke særlig godt, fordi han er vokset op hos sin mor. Da hun døde i en bilulykke, fik hans far tilladelse til at hente Jonathan hertil, for alternativet var vist, at han havde sagt sin stilling op, og det var ejerne ikke interesseret i.

Jeg var meget spændt på at møde Jonathan, for jeg har aldrig haft særlig mange jævnaldrende venner. Jo, der har da været andre børn på basen, men kun i korte perioder og jeg har sjældent nået at lære dem særlig godt at kende. Et par af dem fortsatte jeg med at have kontakt til, efter at de var taget tilbage til Jorden, men det gled også ud lidt efter lidt, fordi det var for dyrt og besværligt.

Med Jonathan var det anderledes. Hans far bad mig om at være guide for hans søn og vise ham, hvordan livet på basen fungerede. Jeg vidste ikke helt, hvordan Jonathan ville have det med at blive undervist af en genert, lille 12-årig pige, men han tog det helt cool og behandlede mig fra start som en ligesindet.

Nogle af de andre børn har det tydeligvis svært med mit udseende, og de værste siger det endda direkte til mig, men det er heller ikke dem, som skulle vokse op i en tyngdekraft, der er en sjettedel af Jordens. Det gør altså ting ved din krop, men det betyder også, at jeg bevæger mig lettere og hurtigere rundt end alle andre på basen.

Jonathan siger, han synes, det er sejt at være ven med en vaskeægte, indfødt månepige, men selv om han mener det godt, gør det også en lille smule ondt, fordi det viser, han kun ser mig som en ven og ikke én, som han vil kunne have som kæreste.

(Resten af novellen kan læses i *De sidste kærester på Månen - Lige under overfladen 9*, Science Fiction Cirklen, 2014)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).